

4. Мукан Н. С. Місце драматургії Неди Нежданої у контексті драматургії українського театрального мистецтва XXI ст. [Електронний ресурс] / Н. С. Мукан. – Режим доступу : http://philology.kiev.ua/library/zagal/Literaturoznavchi_studii_011_33/351_355.pdf.

5. Неждана Неда. Драматургія – це дивовижна гра з життям! [Електронний ресурс] / Неда Неждана. – Режим доступу : http://nejdana.ucoz.ua/index/statti_pro_mene/0-9.

6. Неждана Неда. Про бажання, пошук і передчуття катастрофи / Неда Неждана // Сучасна українська драматургія : альманах. – Київ : Український письменник, 2006. – Вип. 3. – С. 3–5.

7. Неждана Неда. Театр – це особлива релігія [Електронний ресурс] / Неда Неждана. – Режим доступу : http://nejdana.ucoz.ua/index/statti_pro_mene/0-9.

Вікторія Ірклієнко

кандидат педагогічних наук, доцент

кафедри музики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

(м. Полтава)

МИСТЕЦЬКА ОСВІТА МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ В СОЦІОКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ

Сучасний етап становлення держави характеризується реформуванням усіх сфер життєдіяльності, адаптацією до мінливих соціальних процесів. Дехто висловлює побоювання стосовно загрози втрати різноманітних культурних цінностей у зв'язку з процесами глобалізації. Важливим є соціокультурний простір особистості, який за своїми характеристиками має сприяти вільному, демократичному життєствердному становленню і розвитку суспільства і людини в ньому.

Соціокультурний простір за А. В. Соколовим визначається як культурна діяльність соціальних суб'єктів щодо створення культурних цінностей, розвитку здібностей індивіда та обслуговування їх творчої діяльності; комунікації – поширення, збереження і громадського використання усіх видів культурних цінностей [3, с. 18].

Важливим аспектом реформування суспільства є освіта, яка покликана формувати особистість – інтелектуально розвинену, почуттєво-емоційно позитивну та стабільну, діяльнісно активну та творчу. У цьому аспекті наголошуємо на важливості та необхідності мистецької освіти (формальної чи неформальної). Вперше у наукове середовище термін «мистецька освіта» ввела доктор педагогічних наук, професор, педагог-музикант О. Рудницька, яка тлумачить його як «освітню галузь, що спрямована на розвиток у людини спеціальних здібностей і смаку, естетичного досвіду і ціннісних орієнтацій, здатності до спілкування з художніми цінностями у процесі активної творчої діяльності та вдосконалення власної почуттєвої культури» [3, с. 30]. Г. Падалка визначає мистецьку освіту як важливу галузь теорії і практики людського розвитку, як процес і результат освоєння суб'єктом властивостей навколишньої дійсності, відтвореної у художніх образах. Змістом мистецької освіти вона вважає систему

педагогічно адаптованих художньо-практичних умінь, навичок, знань, досвіду ціннісного ставлення до мистецтва та досвіду творчої діяльності, спрямовану на загальний і художній розвиток особистості [1, с. 3-9]. Зазначимо, що мистецька освіта відповідно до розподілу праці і соціальних ролей у суспільстві поєднує загальне зі спеціальним. Тому існує загальна мистецька освіта і спеціальна (професійна) мистецька освіта, чим забезпечує в масштабах держави повноту охоплення наявної загальної і художньої культури.

Реформа сучасної мистецької освіти спирається на гуманізацію і гуманітаризацію; соціокультурну відповідність; осмислення, створення умов для самореалізації особистості; педагогічну взаємодію, співробітництво; неподільність навчання й виховання. Тому формування сучасного вчителя є прерогативою сучасного освітнього процесу. Уведення у навчальний план підготовки фахівців мистецьких дисциплін, залучення майбутніх учителів до різноманітних видів роботи, зокрема у процес підготовки і проведення різноманітних вихованих заходів, участь у колективах художньої самодіяльності (музичних, хореографічних, театральних, образотворчих тощо); перехід від регламентованих способів організації педагогічного процесу до розвиваючих, перенесення акценту з навчальної діяльності на навчально-пізнавальну, художню; перехід від репродукування до розуміння освітніх та виховних процесів сприяє становленню вчителя, здатного до формування соціокультурного простору учня. Слід особливо підкреслити необхідність підготовки у педагогічних закладах вищої освіти фахівців зі спеціальної мистецької освіти – майбутніх учителів музичного, образотворчого мистецтва, хореографів, на виявлення їх творчих можливостей.

Важливим аспектом даної проблеми є звернення до національної культури як фундаменту духовного відродження суспільства і особистості. Її поліфонічність, висока естетизація, сюжетно-образний характер, позитивний емоційно-психологічний лад є підґрунтям формування майбутнього вчителя, здатного реалізовувати основні положення Нової української школи.

Список використаних джерел

1. Падалка Г. М. Мистецька освіта : сучасні проблеми розвитку [Електронний ресурс] / Г. М. Падалка // Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. Сер. 14 : Теорія і методика мистецької освіти : зб. – Київ: Вид-во НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2009. – Вип. 7(12): матеріали III Міжнародної науково-практичної конференції «Гуманістичні орієнтири мистецької освіти», 22–24 квітня 2009 р.: С. 3–9. – Режим доступу: <http://enpuir.npu.edu.ua/bitstream/123456789/5722/1/Padalka.pdf>
2. Рудницька О. П. Педагогіка : загальна та мистецька / О. П. Рудницька. – Київ: Інтерпроф, 2002. – 270 с.
3. Соколов А. В. Феномен соціокультурної діяльності: монографія / А. В Соколов. – СПб., 2013.